

kritieken

Na een kwarteeuw matinee heerst Miricioù er nog steeds

Opera

Radio Kamer Filharmonie, Groot Omroepkoor, solisten olv David Parry met 'Caterina Cornaro' van Donizetti op 20/3 in ZaterdagMatinee Concertgebouw, Amsterdam. Uitzending via Radio 4 op 23/3 vanaf 20.00 uur.

Het is een kwarteeuw geleden dat spraaan Nelly Miricioù voor de eerste keer haar bijzondere stemgeluid liet horen in de ZaterdagMatinee. In dat jaar 1985 kwam ze meteen twee keer langs en zong ze in Massenets 'Thais' en in Boito's 'Mefistofele'. Afgelopen zaterdag deed de nog immer luid toegejuichte en doodgeknuffelde diva haar achttiende opera in de Matinee: Donizetti's 'Caterina Cornaro' (1844).

Het persoonlijke succes sloeg in 1985 in grote golven over Nelly Miricioù heen, en in al die jaren is dat onverminderd. In de Matinee behaalde ze haar grootste successen; in het Amsterdamse Concertgebouw voelde ze zich al zweven als ze bij opkomst haar eerste voet op de lange

trap naar beneden zette. De liefhebbers die haar toen in hun hart hebben gesloten zijn haar trouw gebleven, en er zijn er steeds meer bijgekomen.

In 'Caterina Cornaro' – echt zo'n koninginnendrama dat Miricioù als een handschoen past – kon men zich andermaal laven aan die enorme inzet, die unieke stem en die allesomvattende présence. Bij Miricioù zitten de hoogtepunten in een interpretatie vaak tussen de hoogtepunten van de partituur in. Hoe mooi en geslaagd aria's, duetten en ensembles ook uitpakken – en dat was wederom groots zaterdagnmiddag – de echte parels zitten bij haar in het drama dat meestal in de recitatieven verteld wordt. Een plotselinge wending, een aangehouden zachte toon, een fantastische frasering of een gekwelde kreet, steeds weet Miricioù tekst en muziek om te zetten in huiveringwekkend, ontroerend of opwindend drama.

Ze was in vorm. De grote slotscène stond als een huis, evenals het prachtig naar binnen gekeerd gezongen

gebed vlak daar vóór. De duetten met tenor Dario Schmunck (klein van stem, maar heel stijlvol) en met bariton Nicola Alaimo (verbluffend groots en meeslepend) deden de rest. De volle zaal stond weer eens op zijn kop.

Caterina Cornaro, een historische figuur, is koningin van Cyprus tegen wil en dank en heeft vanwege Venetiaanse politieke intriges haar ware geliefde moeten opzeggen. Pakkend drama dat Donizetti in een zeer compacte en revolutionaire vorm goot. Zo'n koor als 'Core e pugnale' is echt schokkend gewelddadig en in de orkestratie (een opvallende piccolo) speurt de componist naar opvallende kleuren. Dirigent David Parry zweepte die directheid van Donizetti goed op, maar had hier en daar best wat gas (lees: decibellen) terug kunnen nemen. De Radio Kamer Filharmonie en het Groot Omroepkoor lieten zich overigens heerlijk op sleeptouw nemen. Benieuwd wat Nelly's 19de opera in de Matinee zal zijn.

Peter van der Lint